

JOHANNA MO

DE OCHTEND
NEVEL

Vertaling Bianca Cornelissen

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.

Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2023 Johanna Mo by Agreement with Grand Agency

Oorspronkelijke titel: *Darrgräset*

Copyright Nederlandse vertaling: © 2025 HarperCollins Holland

Vertaling: Bianca Cornelissen

Omslagontwerp: Pinta Grafische Producties

Omslagbeeld: © Shutterstock

Foto auteur: © Sofia Eckerblad

Zetwerk: Mat-Zet B.V.

Druk: ScandBook UAB, Lithuania, met gebruik van 100% groene stroom

ISBN 978 94 027 1615 3

ISBN 978 94 027 7285 2 (e-book)

NUR 330

Eerste druk mei 2025

Originele uitgave verschenen bij Romanus & Selling, Stockholm, Zweden.

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.

® en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Elk ongeoorloofd gebruik van deze publicatie om generatieve kunstmatige-intelligentie-technologieën (AI-technologieën) te trainen is uitdrukkelijk verboden. De exclusieve rechten van de auteur en uitgever worden hierbij niet beperkt.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

DE LAATSTE DAG

De vermoeidheid is als een natte deken om zijn hoofd gewikkeld. Toen hij klein was, gebruikte zijn moeder altijd natte handdoeken om hem af te koelen als hij koorts had. Zou hij koorts hebben? Hij drukt zijn handpalm tegen zijn voorhoofd, maar dat voelt koel. Wat zei zijn moeder altijd? Iets over gras. Nee, dat kan niet kloppen. Zijn gedachten gaan zo irritant traag dat hij er niet eens vat op krijgt. Hij kijkt naar het lege bankkussen naast hem. Daarnet zat er nog iemand, maar wie?

Morgen moet hij het rustiger aan doen en niet als een idioot rondrennen. Zijn hoofd kan het niet meer aan. De lunch was het pijnlijkst geweest. Hij had het niet moeten vertellen, niet op die manier. Ze zullen nooit samen zijn, maar hij wil niet dat ze boos op hem is. Hij kan alleen nog maar mensen teleurstellen. Al is dat eigenlijk niets nieuws.

Zijn kin zakt op zijn borst. Hij schrikt op als hij een bons hoort. Was dat de koelkast die werd dichtgeslagen? Hij kan beter naar de keuken gaan om te controleren of het melkpak in de deur niet is omgevallen, de laatste keer dat dat gebeurde had hij de dop er niet goed op geschroefd. Maar hij heeft er de puf niet voor. Zijn blik glijdt naar het lege bankkussen. Het zou zo fijn zijn om te gaan liggen, om toe te geven aan de slaap en overal maling aan te hebben.

Iemand zet een cognacglas voor hem op de salontafel. Hij volgt de arm omhoog naar het gezicht. Wanhoop zet zich vast in zijn hart. Hij wil alleen zijn, maar herinnert zich de woorden niet meer om dat uit te leggen.

‘Proost dan maar,’ zegt een stem.

Mechanisch pakt hij het glas en hij brengt het naar zijn mond, neemt kleine slokjes van de cognac. Het drankje heeft een vreemde bijmaak en hij zet het glas weg.

‘Ik wil dat je weggaat,’ weet hij dan uit te brengen.

‘Nog niet,’ zegt de stem, waarna hij of zij een flinke slok cognac neemt.

Automatisch imiteert zijn lichaam de beweging. Zijn gezicht vertrekt als de smaak zich voor de zoveelste keer door zijn borst trekt. Hij trekt dat sterke spul niet meer. Tegenwoordig houdt hij het meestal bij bier. Kreunend staat hij op van de bank.

‘Waar ga je heen?’ vraagt de stem.

‘Naar de koelkast,’ zegt hij.

‘Ga zitten.’

De stem heeft een nieuwe, hardere klank gekregen en hij ploft weer neer, hij wil geen ruzie meer vandaag.

‘Drink op,’ zegt de stem. ‘Drink op, daarna ga ik weg.’

Hij gelooft niets van de belofte, maar begint toch te drinken. Er is iets vreselijk mis met deze hele situatie. Hij kijkt naar het houtgesneden kistje in de boekenkast, op zoek naar de kracht die hij er altijd uit put. Het kistje is weg. Al zijn herinneringen zijn weg.

MAANDAG
16 MAART

1

Haar hand ging naar de ronding van haar buik. Het kindje in haar buik leefde, ze had het hartje gehoord, maar toch kon Hanna Duncker het maar moeilijk geloven. Ze wilde niets liever dan haar kind voelen schoppen. Ze was achttien weken zwanger en had gelezen dat dat ongeveer het moment was dat je de bewegingen van de foetus kon voelen. Volgende week zouden ze eindelijk een echo krijgen. Misschien dat ze zich daarna zou kunnen ontspannen.

Kom op, schop, spoorde ze haar baby aan, maar hij of zij gehoorzaamde niet. Toe dan, je moet naar je moeder luisteren. Nog steeds stil.

Ze keek op en wierp een blik door het veiligheidsglas dat het publiek scheidde van de anderen in de rechtszaal. Daarachter was de voorzitter van de rechtbank begonnen met het opnoemen van de aanwezigen. Tussen de voorzitter, de griffier en de drie lekenrechters waren schotten van plexiglas geplaatst en een van hen droeg een mondkapje. Bij elke stoel stond een klein flesje desinfectiemiddel. Door de hoog geplaatste ramen van de witgeschilderde rechtszaal viel een vroeg voorjaarslicht naar binnen. Het enige donkere accent waren de zwarte stoelen.

Haar vingertoppen streken over de twee littekens. Ze wist precies waar ze zaten onder de stof van haar gestippelde blouse. De ene messteek had haar zij geraakt en belangrijke organen gemist, maar de andere had haar darm geperforeerd. De infectie die erop volgde had haar en haar kind bijna het leven gekost. Ze had twee operaties moeten ondergaan en het eerste antibioticum had niet gewerkt. Pas na drie weken ziekenhuis was ze gezond genoeg ge-

weest om naar huis te gaan. Maar zij en haar kind hadden het gered. Ze hadden het gered.

Met tegenzin haalde Hanna haar hand van haar buik en ze keek om zich heen naar de toeschouwers. Als je bedacht hoeveel er de afgelopen tijd over Ester Jensens dood was geschreven, dan waren er minder mensen dan verwacht. Het waren er hooguit tien. Waarschijnlijk bleven ze weg uit angst voor dat nieuwe virus. Haar broer Kristoffer en vriendin Rebecka mochten er niet bij zijn, omdat ze moesten getuigen.

Als politieagent had ze een hoop rechtszaken meegemaakt en ze had gedacht dat ze erop voorbereid was, maar pas nu realiseerde ze zich dat dat niet zo was. Haar tong plakte aan haar gehemelte en de onrust fladderde door haar borst als een vogel in een kooi. Het werd haar bijna te veel. Ze was getuige van de nieuwe rechtszaak over de moord op Ester Jensen, een zaak die hopelijk de naam van haar vader zou zuiveren. Bij de eerste rechtszaak had ze zich afzijdig gehouden. Hoe zou haar vader gereageerd hebben op de nieuwe zaak als hij nog geleefd had?

Ze had spijt dat ze nee had gezegd toen Isak aanbood mee te gaan. De kinderen op school hadden hem nodig, maar zij ook. Het zou zoveel voor haar betekend hebben om hem aan haar zijde te hebben. Om haar hand te kunnen uitsteken en hem aan te raken. Zelf had ze de hele week vrij genomen om de rechtszaak te volgen.

Haar blik rustte op Henning Larsson, die de rechtszaak volgde namens *Barometern*. Van alle aanwezigen kwam hij nog het meest in de buurt van een vriend. Misschien voelde hij dat ze naar hem keek, want hij keerde zijn gezicht naar haar toe en gaf haar een knikje ter begroeting. Schuin voor hem zat haar collega Carina Hansson. Ze was afgefallen; vermoedelijk eerder van de stress dan van het sporten. Carina was een nichtje van Ester Jensens dochter Maria, en de twee vrouwen steunden elkaar. Toen Hanna bij het korps van Kalmar was komen werken, had Carina haar afkeuring duidelijk laten blijken. Voor haar was zij de dochter van een moordenaar geweest, maar nu zou de schuld misschien verlegd worden. De ex-man van Ester Jensen, Sven-Otto, die een van de verdachten was, was Carina's oom.

Denkt Carina soms dat dit allemaal mijn schuld is? Hanna zette de ge-

dachte van zich af. Al zou deze rechtszaak er zonder haar waarschijnlijk niet geweest zijn. Zij was degene die was gaan graven naar wat er nu eigenlijk was gebeurd bij het overlijden van Ester Jensen. Maar Carina en zij konden nu beter met elkaar opschieten, ook al spraken ze elkaar nog steeds niet erg veel.

De voorzitter gaf het woord aan de officier van justitie, en Hanna wierp een blik op hem.

‘Ik zal beginnen met een omschrijving van de strafbare feiten zoals ze volgens het Openbaar Ministerie zijn gepleegd. Rond 19.00 uur op 4 juni 2003 hebben Axel Sandsten, Kristoffer Baxter – of Duncker, zoals hij destijds heette – en Robin Svensson ingebroken bij Ester Jensen in Åby. Daar heeft Axel Sandsten Ester Jensen zo ernstig mishandeld dat zij kwam te overlijden. Mijn eis is dat hij wordt veroordeeld voor moord, met een gevangenisstraf van twaalf jaar.’

De officier van justitie droeg een donkergrijs kostuum en had lichtbruin, keurig kortgeknipt haar. Vermoedelijk was hij nog geen dertig jaar oud, maar Hanna hoopte dat hij zo competent was als hij overkwam. Naast de officier van justitie zaten Maria Jensen en haar advocaat. Ze droeg zwarte kleding en staarde neer op haar handen alsof ze bij een begrafenis was. Misschien voelde het ook zo voor haar. Haar moeder was vermoord en het was waarschijnlijk haar vader die erachter zat.

Hanna richtte haar blik op de verdachten. Ze zaten met hun rug naar het publiek. Die van Axel Sandsten was recht en zijn hoofd leek bewegingloos, alsof hij niets had om zich voor te schamen. Die klootzak dacht zeker dat hij ermee weg zou komen. Sven-Otto's rug was gekromd en zijn handen waren voortdurend in beweging.

‘Verder is het Openbaar Ministerie van mening dat Axel Sandsten betaald is door Sven-Otto Jensen voor het plegen van de moord op diens ex-vrouw. Hiervoor eis ik een levenslange gevangenisstraf wegens het aanzetten tot moord.’

Toen de officier van justitie klaar was, richtte de voorzitter zich tot de advocaten van de verdachten. Nog voordat hij zijn mond opendeed, wist Hanna al wat de advocaat van Axel Sandsten ging zeggen. Het enige wat Hanna

van haar kon zien, waren de rug van haar jasje en haar donkerbruine haar dat was opgestoken in een stijve knot.

‘Mijn cliënt ontkent dat hij zich op die plek bevonden heeft en wijst iedere verantwoordelijkheid van de hand.’

Ook Sven-Otto Jensen ontkende het misdrijf. Zijn advocaat, een man van rond de vijftig, droeg een krijstreeppak waarin hij er net zo nonchalant uitzag als hij zich gedroeg. De officier van justitie had geen aanklacht ingediend tegen Hanna’s broer Kristoffer, ook al had hij daar wel om gesmeekt en gebedeld. Het delict waarvoor hij had kunnen worden aangeklaagd was het beschermen van een misdadiger, maar de verjaringstermijn daarvoor verstreek al na twee jaar.

Hanna sloot verdrietig haar ogen. Haar leven was veranderd op de dag dat de politie haar vader was komen halen. Kristoffer had niet alleen gezwegen over Axel Sandstens daden, hij had na afloop ook hun vader gebeld en hem zover gekregen dat hij de schuld op zich nam. Hierop had hun vader, Lars, Ester Jensens huis in brand gestoken met haar erin en bekend dat hij haar had omgebracht. Hij had er zo’n tien jaar voor in de gevangenis gezeten. Toen hij weer op vrije voeten kwam, had hij zich doodgedronken.

Stel dat Axel Sandsten niet veroordeeld werd? Wat zou er dan met haar en Kristoffer gebeuren? Ze was ervan overtuigd dat een veroordeling de enige manier was om een begin te maken met het helen van hun relatie. Kristoffer was misschien nog wel gestrester over de rechtszaak dan zij. Afgelopen zaterdag was hij in Zweden aangekomen en hij sliep in de logeerkamer van Isak in Södra Näsby. Hanna zag het nog steeds als Isaks huis, ook al woonde ze al drie maanden samen. Pas morgenochtend zou Kristoffer worden opgeroepen als getuige.

Als Axel veroordeeld werd zou er hopelijk een einde komen aan de bedreigingen en aanvallen. De blonde man die haar vlak voor kerst met een mes had aangevallen was weggekomen in de chaos. Ze had geen idee wie hij was, maar ze twijfelde er niet aan dat hij was gestuurd door Axel Sandsten.

De officier van justitie trok zijn stropdas recht en begon met het uiteenzetten van de zaak, een beschrijving van het misdrijf zoals het volgens hem had plaatsgevonden. Hierbij kwam ook het forensisch bewijs aan de orde, maar

gezien de vele jaren die verstreken waren, stelde dat weinig voor. Het waren vooral verwijzingen naar het oorspronkelijke onderzoek: van het afgebrande huis en de autopsie van Ester Jensens verkoolde lichaam. Al waren er ook nieuwe elementen aan toegevoegd. Een van de DNA-sporen uit het huis was geïdentificeerd als het DNA van Axel Sandsten en een week na de moord had Sven-Otto Jensen vijftigduizend kronen overgemaakt naar een rekening die op zijn naam stond. Het bankafschrift was bij de huiszoeking in zijn woning aangetroffen. Waarom had hij dat bewaard? Als een soort verzekering tegen Sven-Otto misschien? Jaren later waren er nog meer overschrijvingen gedaan.

Noch de advocaat van Axel Sandsten, noch die van Sven-Otto had veel toe te voegen toen het hun beurt was. Bij het horen van hun woorden schoof Hanna gekwetst heen en weer. Volgens hen was het allemaal één grote aanfluiting, in gang gezet door een dader die volledig was doorgedraaid. Het was duidelijk dat ze vooraf waren overeengekomen alle schuld op Kristoffer af te schuiven. Het DNA-spoor deden ze af met de simpele verklaring dat Axels vader een ladekast had verkocht aan Ester, die Axel naar binnen had helpen tillen.

Hanna keek op naar de langwerpige ramen langs het plafond ter herinnering aan de wereld daarbuiten. Het enige wat ze door het glas zag waren bomen. De takken waren kaal en de afstand was te groot om te kunnen zien of er knoppen aan zaten.

‘We nemen even pauze,’ deed de voorzitter mee.

Daarna zou Maria Jensen worden gehoord, van de eisende partij. Gevolgd door de beklaagden. Hanna kreeg al buikpijn bij de gedachte dat ze moest luisteren terwijl Axel Sandsten haar broer door het slijk zou halen.

2

Ingrid Mattsson vouwde *Barometern* dicht en legde de krant op de keukentafel. TWEE NIEUWE CORONAGEVALLEN BEVESTIGD IN DE PROVINCIE KALMAR, luidde de grootste kop. Het was behoorlijk zorgelijk hoe die ziekte zich verspreidde. Tot nu toe had ze alle persconferenties van Anders Tegnell gevolgd, maar op dit moment maakte ze zich meer zorgen om Vidar. Ze had hem gisteren gebeld, zoals elke zondag de afgelopen maanden, maar deze keer had hij niet opgenomen en ook niet teruggebeld.

‘Kijk, oma,’ zei Olivia, en ze hield een tekening omhoog die ze had gemaakt.

Olivia was twaalf jaar en was haar jongste kleinkind.

‘Wat mooi,’ zei Ingrid met een glimlach. ‘Is dat Rufus?’

Rufus was de hond van het gezin.

‘Nee,’ zei Olivia giechelend. ‘Het is een koe, suffie.’

Ze duwde haar bril omhoog met haar wijsvinger, die steeds naar het puntje van haar neus schoof. Olivia’s oudere broer en zus waren drieëntwintig en eenentwintig, maar ondanks het feit dat de een onlangs was gestopt met een universitaire studie en de ander voortdurend problemen had met vriendjes, maakte ze zich om hen een stuk minder zorgen. Ze waren ondernemend en zouden vast en zeker een fatsoenlijke baan en liefde vinden, wat hun vader ook dacht. Voor Olivia lag dat ingewikkelder, met haar downsyndroom. Na een paar moeilijke jaren waarbij ze een aantal keer was weggelopen, leek ze tot rust te zijn gekomen. De school was vandaag gesloten en Ingrid had haar zoon Jakob aangeboden om op te passen, zodat hij kon wer-

ken. Jakob runde de boerderij die hij van zijn vader had geërfd, en die ooit haar hele bestaan had uitgemaakt. Het aantal melkkoeien was ongeveer hetzelfde gebleven, net geen honderd, maar Jakobs vrouw was een kleine kaasmakerij begonnen.

‘Waar denk je aan?’ vroeg Olivia.

Wat een geweldig kind was het ook.

‘Dat ik zo blij ben om bij jou te zijn.’

Olivia giechelde opnieuw en stond op.

‘Ik wil buitenspelen.’

‘Nog niet,’ zei Ingrid, en ze gaf haar een nieuw vel wit papier aan. ‘Kun je eerst nog een tekening van Rufus maken?’

Olivia pakte de bruine stift en begon te tekenen. Haar tong kwam bijna onmiddellijk uit haar mond, zoals altijd wanneer ze zich concentreerde. Rufus was een zwart-witte bordercollie, maar Ingrid zei niets over haar kleurkeuze, dat soort dingen speelden geen rol in Olivia’s wereld. In plaats daarvan stak ze haar hand uit naar haar telefoon en belde het nummer van Vidar, maar hij nam nog steeds niet op. Ze raakte er steeds meer van overtuigd dat er iets gebeurd moest zijn. Gefrustreerd drukte ze op het rode hoorntje en ze zocht het nummer van Hanna, haar voormalige buurvrouw die bij de politie werkte, maar toen bedacht ze dat Hanna waarschijnlijk druk zou zijn met de rechtszaak en legde ze haar telefoon weer weg. Misschien kon ze iemand in Borg-holm vragen om bij Vidar langs te gaan en aan te bellen? Ze had nog contact met meer van haar oude vrienden en zelfs een paar nieuwe, maar het voelde verkeerd om zoiets te vragen. Wie weet wat ze zouden denken van haar en Vidar. Ze begon licht te blozen als ze aan hun laatste ontmoeting dacht. Nee, ze kon hier niet gaan zitten piekeren. Ze raakte Olivia’s arm aan en wachtte tot ze haar aandacht had.

‘Heb je zin om een uitstapje te maken?’ vroeg ze.

‘Ja!’ Olivia gooide haar armen in de lucht. Rufus’ bruine ogen keken op van de tekening. Hij had inmiddels ook oren gekregen en een extreem lange snuit. Zijn afbeelding straalde echt iets van hem uit.

Samen pakten ze een mand in met aardbeienlimonade, boterhammen met kaas en een zak zoete broodjes uit de vriezer. De rit van Kleva naar Borg-

holm duurde veertig minuten en over het algemeen hield Olivia er wel van om in de auto te zitten door de spelletjes die ze kon doen. Vijftien minuten en een afgedwongen wc-bezoekje later zaten ze voor in de oude Volvo. Olivia trok onmiddellijk het handschoenvakje open en haalde het kaartspel eruit.

‘Zijn we er bijna?’ zei ze, terwijl ze de eerste kaart trok.

Het was geen vraag, maar de naam van het spel. Op de kaart stond een afbeelding van een koe.

‘Ja!’ riep Olivia, terwijl ze door de voorruit keek.

Ondanks de zon en de blauwe hemel was de temperatuur nog niet verder gekomen dan zeven graden. Het was nog maar half maart. Ingrid betwijfelde ten zeerste of al iemand zijn koeien in de wei had gelaten. Na minutenlang vergeefs te hebben rondgezocht, trok Olivia een nieuwe kaart.

‘Verkeersbord!’ riep ze blij.

Ingrid deed alsof ze het snelheidsbord niet zag en liet Olivia opgewonden naar het bord wijzen dat even later de Karlevi-runensteen aankondigde aan haar kant van de weg. Ze hield het spel vol tot aan Rälla, toen Olivia wilde stoppen voor iets kleins te eten, maar Ingrid wist het te voorkomen door voor te stellen om alle rode auto’s te tellen. Het gevoel dat ze haast moest maken kreeg haar steeds meer in de greep. Stel dat Vidar was gevallen en met een gebroken been in zijn woning lag? In dat geval was het niet zo handig dat ze Olivia bij zich had. Ze had spijt dat ze niet gisteren al naar Borgholm gereden was, ook al was het enigszins wanhopig overgekomen. Stel dat er gewoon iets mis was met zijn telefoon, of dat hij hem was kwijtgeraakt. Of dat hij spijt had van de manier waarop hun laatste ontmoeting was geëindigd.

‘Ik heb honger,’ zei Olivia.

‘We zijn er bijna,’ zei Ingrid. ‘Kijk, daar is de kasteelruïne.’

Die was omgedoopt tot het kasteel van Borgholm, maar zo zou ze het nooit zien.

‘Gaan we daar eten?’ vroeg Olivia.

‘Nee, we gaan een vriend van mij opzoeken. Hij wil vast ook wel iets lekkers.’

Bij het OKQ8-tankstation sloeg Ingrid af naar Storgatan en een paar hon-

derd meter verderop parkeerde ze voor Vidars woning. Een van de burens kwam net de voordeur uit lopen en Ingrid haastte zich ernaartoe, omdat ze niet zeker wist of ze zich de deurcode nog herinnerde.

‘Je bent de mand vergeten,’ zei Olivia toen de voordeur achter hen dicht sloeg.

‘Ojee, die moeten we dan zo maar gaan halen.’

Het antwoord stelde Olivia niet tevreden, maar toch liep ze mee naar boven. Ruim een week geleden had Vidar haar eindelijk uitgenodigd om te komen eten. De lasagne was een tikkeltje aangebrand geweest, maar hij had het afgedaan met een grapje dat hij de tijd was vergeten, omdat hij voortdurend aan haar had moeten denken. Zijn hand had zich een weg over de tafel gezocht en ze hadden minutenlang alleen maar naar elkaar zitten kijken met hun vingers in elkaar gevlochten. Toen ze uiteindelijk niet langer kon blijven, had hij haar in zijn armen genomen en had hij zijn lippen op de hare gedrukt. Ze had haar mond een klein stukje opengedaan om zijn tong binnen te laten en was verrast geweest door de hevigheid van de begeerte die de kus bij haar opwekte. Natuurlijk had ze de afgelopen maanden vaak over hen nagedacht, en over wat er nog zou kunnen groeien. Ze waren elkaar in de herfst tegengekomen in Färjestaden en het was fantastisch geweest om hem na zoveel jaar weer te zien. Eerst was het niet meer dan een vluchtig verlangen geweest, maar sinds hun etentje ruim een week geleden kon ze alleen nog maar aan Vidar denken, en aan hoe graag ze hem wilde.

Vidar woonde op de derde verdieping. Ze vroeg Olivia op het knopje te drukken en legde haar oor tegen de deur. Binnen was niets te horen. Als Vidar met een gebroken been op de grond lag, had hij wel geroepen. Ze pakte haar telefoon en probeerde te bellen. Aan de andere kant van de deur hoorde ze de telefoon overgaan, maar hij kwam nog steeds niet opendoen. Ingrid voelde aan de deursluiting, en tot haar verbazing zat de deur niet op slot. Ze stapten de drempel over.

‘Vidar!’ riep ze naar binnen.

Geen antwoord.

‘Blijf jij hier maar staan,’ zei ze tegen Olivia, waarna ze voor de zekerheid de deur op slot draaide.

De dichtstbijzijnde ruimte was de keuken. Ze hoefde niet naar binnen te gaan om te zien dat die leeg was. Langzaam liep ze door naar de woonkamer, maar ook daar was hij niet. Ze naderde de slaapkamer en deed de deur open. Vidar lag op zijn rug met zijn gezicht naar haar toe gekeerd. Zijn ogen stonden wijd open en waren glazig. Zijn mond en het kussen zaten onder het braaksel. Ze kon niet voorkomen dat ze naar adem hapte. O... Vidar.

‘Is hij ziek?’ vroeg Olivia achter haar.